

*Dombóvári Dóra 12./H*

*Percy Bysshe Shelley nyomában  
Óda a nyugati szélhez*

Tövis tépte testem ragadd el,  
S hű lelkem hagy legyen most szabadság.  
Mint fúria ki ajtót döntene,

Elmém nem tűri roncs kis karámját.  
Vágyakozik rád. Végtelent remél,  
Mit álmában hűs szellőként megkívánt

A csonka fa alatt. Ott úgy levél  
Híján immár makacs gallyak üztek  
Tréfát: „Satnya kis fuvallat! Szél?”

S most téged óhajt, légy akár tengert  
Korbácsoló vad orkán vagy rút sztyeppét  
Szelő hurrikán. Csak részed legyen,

Csak veled, ó te Nyugati Szél.  
Csak veled szelhesse a végtelent.

*Aphrodité kincse*

Nem ember kergette ködös  
Fogalom, se nem homályban  
Úszó pária, inkább vad Szküllá  
Által ádázul védett kincs,  
Melyet sértetlen nem érhet el  
Halandó.

A megszokottság rabjai harcot  
Unva lépnek félre fáradtan,  
Hátrahagyva a kardot ragadók  
Szűk hadát. S fejet hajt a vad:  
Áldást s átkot őrzött s szabadított  
Most el.

Vállán hordják immár terhét a  
Világnak, melyet úgy vonz az egykor  
Még dobogó szerkezet helyén  
Tátongó, borzalmas űr. S ha valaki  
Helyrebillenti az egyensúlyt,  
Újra sort állnak a Bestia előtt.

*Dombóvári Dóra 12./H*

*Sóvárgás*

Karjaidba hullnék, s úgy repülnék  
Az égi hasadék felé, melyet szép  
„Amerika” határol, s Uránosz őriz.

Borban úsznék, s úgy táncolnék  
Helikón földjén nevetve, téged  
A végtelenig magamhoz kötve.

Büszkén lépdelnék: így hagynám  
El álmokban fukar világunkat, s  
Büszkén lennék vétkes Klütaimnésztra.